

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: CO Sociedad de Gestión y Participación SA, Depsa 96 SA, INOC SA, Corporación Catalana Occidente SA, La Previsión 96 SA, Grupo Catalana Occidente SA, Grupo Compañía Española de Crédito y Caución SL, Atradius NV, Atradius Insurance Holding NV, J.M. Serra Farré, M.A. Serra Farré, J. Serra Farré, De Nederlandsche Bank NV

Strony pozwane: De Nederlandsche Bank NV, CO Sociedad de Gestión y Participación SA, Depsa 96 SA, INOC SA, Corporación Catalana Occidente SA, La Previsión 96 SA, Grupo Catalana Occidente SA, Grupo Compañía Española de Crédito y Caución SL, Atradius NV, Atradius Insurance Holding NV, J.M. Serra Farré, M.A. Serra Farré, J. Serra Farré

Sentencja

- 1) Dyrektywę Rady 92/49/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie oraz zmieniającą dyrektywę 73/239/EWG i 88/357/EWG (trzecią dyrektywę w sprawie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie), zmienioną dyrektywą 2007/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r., należy interpretować w ten sposób, że wspomniana dyrektywa nie sprzeciwia się temu, aby państwo członkowskie zezwalało na mocy swojego ustawodawstwa krajowego właściwemu organowi krajowemu, w sytuacji, w której organ ten mógłby skutecznie sprzeciwić się planowanemu nabyciu na podstawie art. 15b ust. 2 tej dyrektywy, na obwarowanie zatwierdzenia planowanych transakcji nabycia ograniczeniami lub wymogami, czy to z własnej inicjatywy, czy też poprzez sformalizowanie zobowiązań zaproponowanych przez potencjalnego nabywcę, pod warunkiem że prawa tego potencjalnego nabywcy wynikające ze wspomnianej dyrektywy nie zostaną naruszone.
- 2) Dyrektywę 92/49, zmienioną dyrektywą 2007/44, należy interpretować w ten sposób, że właściwy organ krajowy nie jest zobowiązany do ustanowienia wobec potencjalnego nabywcy ograniczeń lub wymogów przed sprzeciwieniem się planowanemu nabyciu. W przypadku gdy organ ten postanawia obwarować zatwierdzenie planowanego nabycia ograniczeniami lub wymogami, owe ograniczenia lub wymogi nie mogą być oparte na kryterium, które nie znajduje się wśród kryteriów wymienionych w art. 15b ust. 1 wspomnianej dyrektywy, ani wykraczać poza to, co jest konieczne do tego, aby planowane nabycie spełniało te kryteria.
- 3) Artykuł 15b ust. 1 dyrektywy 92/49, zmienionej dyrektywą 2007/44, należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on co do zasady temu, aby właściwy organ krajowy ustanowił wobec potencjalnego nabywcy wymóg odnoszący się do struktury korporacyjnej przedsiębiorstwa, dotyczący, jak w sprawie w postępowaniu głównym, składu rad nadzorczych zakładów ubezpieczeniowych, których dotyczy planowane nabycie.

Do sądu odsyłającego należy ustalenie, z uwzględnieniem wszystkich okoliczności sprawy w postępowaniu głównym, czy wymóg ten jest konieczny do tego, aby transakcje nabycia rozpatrywane w postępowaniu głównym spełniały kryteria określone w tym przepisie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 14.4.2014.

**Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 czerwca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverfassungsgericht – Niemcy) – Peter Gauweiler i in./
Deutscher Bundestag**

(Sprawa C-62/14) ⁽¹⁾

**[Odesłanie prejudycjalne — Polityka gospodarcza i pieniężna — Decyzje Rady Prezesów Europejskiego Banku Centralnego (EBC) w sprawie szeregu szczegółów technicznych bezwarunkowych transakcji monetarnych Eurosystemu prowadzonych na wtórnych rynkach obligacji skarbowych —
Artykuły 119 TFUE i 127 TFUE — Kompetencje EBC i Europejskiego Systemu Banków Centralnych —
Mechanizm transmisji polityki pieniężnej — Utrzymanie stabilności cen — Proporcjonalność —
Artykuł 123 TFUE — Zakaz monetyzacji długów państw członkowskich należących do strefy euro]**

(2015/C 279/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverfassungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Peter Gauweiler, Bruno Bandulet, Wilhelm Hankel, Wilhelm Nölling, Albrecht Schachtschneider, Joachim Starbatty, Roman Huber i in., Johann Heinrich von Stein i in., Fraktion DIE LINKE im Deutschen Bundestag

Strona pozwana: Deutscher Bundestag

przy udziale: Bundesregierung

Sentencja

Artykuł 119 TFUE, art. 123 ust. 1 TFUE oraz art. 127 ust. 1 i 2 TFUE, a także art. 17–24 protokołu (nr 4) w sprawie statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego należy rozumieć w ten sposób, że upoważniają one Europejski System Banków Centralnych (ESBC) do przyjęcia programu skupu obligacji skarbowych na rynkach wtórnych takiego jak ten ogłoszony w komunikacie prasowym, o którym mowa w protokole z 340. posiedzenia Rady Prezesów Europejskiego Banku Centralnego (EBC) z dnia 5 i 6 września 2012 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C 129 z 28.4.2014.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 25 czerwca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Brussel – Belgia) – Loutfi Management Propriété Intellectuelle SARL/AMJ Meatproducts NV, Halalsupply NV

(Sprawa C-147/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Artykuł 9 ust. 1 lit. b) — Skutki — Prawa przyznane przez wspólnotowy znak towarowy — Oznaczenia identyczne lub podobne — Zakaz używania — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Ocena — Uwzględnienie użycia języka innego niż język urzędowy Unii Europejskiej]

(2015/C 279/15)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Loutfi Management Propriété Intellectuelle SARL

Strona pozwana: AMJ Meatproducts NV, Halalsupply NV

Sentencja

Artykuł 9 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego należy interpretować w ten sposób, że w celu oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd mogącego istnieć w przypadku wspólnotowego znaku towarowego i oznaczenia, które obejmują towary identyczne lub podobne oraz oba zawierają stanowiące element dominujący jakieś słowo arabskie w pismach łacińskim i arabskim, przy czym słowa te są podobne pod względem wizualnym, w okolicznościach, w których właściwy krąg odbiorców wspólnotowego znaku towarowego i spornego oznaczenia ma podstawową znajomość pisanego języka arabskiego, trzeba wziąć pod uwagę znaczenie i wymowę tych słów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 194 z 24.6.2014.